

De verrijzenis van *David Galle*, aan de vooravond van Kerstmis - “Het is bevrijdend om je plan te kunnen trekken”

Er loopt heel wat verkeerd in de maatschappij van vandaag, maar niet alleen de samenleving is soms wat 'braka'. Tot voor kort was het leven van *David Galle* (44) dat ook. We vierden straks Kerstmis, maar de comedian wacht niet tot Pasen voor zijn verrijzenis. Vandaag zit hij naar eigen zeggen op zijn plek, floreert zijn eigen comedyclub Wolinski en pakt hij uit met een nieuwe zaalshow, 'Braka'. “Het is bevrijdend om je plan te kunnen trekken.”

Het is geen geheim dat podiumartiesten het hardst in de klappen deelden tijdens de coronaperiode, maar bij *David Galle* hakte het er extra hard in. Hij zag zijn tournee Joepie – die zijn twintig jaar op het podium extra luister moest bijzetten – de vangrails ingaan, net als zijn huwelijk. Bovendien stierf zijn technicus, moest hij hemel en aarde bewegen om zijn coronasteun niet te moeten teruggeven en kwam er ook een einde aan de jarenlange samenwerking met zijn manager en booker. De afgelopen jaren heeft *Galle* zich weer een weg naar boven geknokt.

We spreken hem in Brugge in zijn comedyclub Wolinski, die net als *Galle* zelf nog de sporen draagt van de avant-première de avond ervoor. Maar hij is vrolijk en de koffie is stevig. “Mijn job was altijd om ergens naartoe te gaan, maar toen de wereld stil viel, had ik niets meer. Toen ontstond het idee om zelf een zaal op te richten, voor het geval er nog eens een Chinees een stuk vleermuis eet. Het is trouwens heel fijn om dat te doen met mijn lief Marloes. Zij heeft zelf ook op het podium gestaan (als danseres, red.). Ze weet heel goed waar ze mee bezig is. Ik had nochtans gezworen om nooit met mijn vrouw of lief samen te werken.”

Waarom leek dit je geen goed idee?

“Ik deed ooit hotelschool en moest een stage doen in een restaurant in Menen. De man stond in de keuken, de vrouw in de zaal. Telkens als we met het personeel samen moesten eten, begonnen die twee elkaar uit te kaffen. Nooit werk ik samen met mijn lief, zei ik toen. Maar ik heb het mij nog geen moment beklagd. Ze komt ook uit een heel creatieve familie (haar vader is Marc De Cloedt, beter bekend als cartoonist Marec, red.) en heeft me de ogen geopend. Ik kan mijn verhaal vertellen op verschillende manieren, met comedy of pakweg muziek. Ik wil in elk geval zoveel mogelijk zelf iets máken. Zelfs Paul McCartney – al wil ik me zeker niet met hem vergelijken – zat aan zijn keukentafel zijn eigen platenhoezen te tekenen.”

Hoe is het idee voor Braka ontstaan?

“Elke show begint met een zekere vraagstelling: wat is dat met deze wereld? Opeens maakte ik deel uit van een nieuw samengesteld gezin, waarbij mijn kinderen niet altijd bij mij zijn en dan nog vaak op een scherm kijken. Als ik eten ga halen, zie ik ook vooral bucht, en ik zie ook hoe we omgaan met andere mensen en ons afval. Mijn kinderen vonden daar de perfecte omschrijving voor, uit hun jongerentaal: braka. Het is meer maatschappijkritisch dan mijn vorige shows. Het ging al genoeg over mij.”

Geen schrik om ‘die nukkige mens’ te zijn op een podium?

“Een vriend heeft me dat ook gezegd, maar ik ben geen zaag. Ik zou het ook niet kunnen. Ik sta gewoon wat meer stil bij de wereld. In ons gezin zijn we soms met zes thuis, dan weer ben ik alleen. Op zo’n moment begin je te kijken en na te denken.”

De laatste keer dat we elkaar spraken, had ik het gevoel dat je leven ook wat ‘braka’ aanvoelde. Heb je het gevoel dat je intussen wat meer op je plek zit?

“Ja, maar verandering vraagt tijd. Ik heb wat rust gevonden door meer mijn plan te trekken. Sinds de scheiding heb ik ook een heel andere band met mijn kinderen van 13 en 15 jaar. Vroeger ‘ging mama wel voor iets zorgen, want papa moet nog dit of dat doen’. Nu ben ik de enige om voor die was, strijk en het eten te zorgen als ze hier zijn. Dat vind ik wel geestig. Niets beter om te beseffen dat je wel sterk genoeg bent dan dat allemaal te doen. Ik wil niet zo’n man worden die alles overlaat aan de vrouw om dan op zijn zeventigste plots alleen te staan en niet te weten wat hij moet doen. Het is bevrijdend om je plan te kunnen trekken.”

Is Wolinski in zekere zin je redding geweest of is dat een brug te ver?

“Een redding niet zozeer. Het is gewoon goed doordacht van mezelf. Ik kan hier try-outen, er is een bar... Dit was een heel bewuste keuze, geen gevolg van keuzes die ik heb gemaakt. We doen ook meer dan comedy. Zo kwam Zoe Bizoe al hier een burlesque optreden geven. Binnenkort doen we ook iets rond tien jaar Charlie Hebdo (Wolinski is genoemd naar een tekenaar die omkwam tijdens de aanslag op het satirisch weekblad, red.).”

Je moest zonder manager of booker opeens alles zelf doen. Had je geen schrik dat je je plek zou kwijt zijn?

“Nee, nooit. Ik wilde het gewoon op mijn eigen manier kunnen doen. Waarom zou iemand anders mijn mails moeten beantwoorden of beslissen hoe mijn lichten moeten hangen?”

Andere comedians moeten zich bij wijze van spreken enkel focussen op het creatieve, terwijl hun manager dan een uitgebreide tournee regelt...

“En dan ben je misschien meer zichtbaar met een grotere tour, maar ben je daarom beter bezig? (haalt zijn schouders op) Je moet ook veel meer geld afgeven. Als je kijkt hoe er comedy gebracht wordt in zalen als het Sportpaleis, dan lijkt me dat vooral een actie om op korte termijn veel geld te verdienen. Dan heb ik het liever in een kleine zaal zoals bij ons, waar je rechtstreeks contact hebt met je publiek. Al is dat soms wel confronterend. Toen Philippe Geubels hier onlangs stond, was dat weer even schrikken voor hem. Trouwens: artiesten die zo commercieel denken, hebben daar alle recht toe, maar het is gewoon niet voor mij.”

De jonge generatie bewijst ook dat het nog zo kan. Iemand als Mohsin Abbas, die aangeeft naar jou op te kijken, en Hans Cools verkopen een tournee uit zonder eerst uitgebreid op tv te komen.

“Iemand als Mohsin had ook een manager, maar is nu veel sneller en verder gesprongen zonder. Soms zijn er mensen die gewoon willen profiteren van andermans werk. En televisie... (blaast) Dat is ook maar een medium dat aan het doodbloeden is, en een veredelde reclamegazet.”

Je was zelf ook een tijdje niet van tv weg te slaan.

“Tja, hoe gaat dat? Je bent jong en je past in het plan. Ze willen bij tv gewoon genoeg volk dat kijkt zodat ze hun reclame kunnen verkopen. Ze vragen je omdat je blond of grappig bent, geven je een rol en betalen je om je trucje te doen. Dan doe ik liever trucjes voor mijn eigen winkel. Ik zeg niet dat tv een slecht medium is, maar ik voelde me er gewoon niet meer thuis. Nog eens, ik doe liever mijn eigen ding. Ik denk altijd: a rolling stone gathers no moss (een rollende steen verzamelt geen mos, red.). Ik wil altijd bijleren. Dat zit voor mij niet zozeer in het spelen, maar wel in het schrijven. Hoe kan ik het op dat vlak anders aanpakken dan de rest, denk ik dan.”

Hoe zit het met je bewijsdrang?

“Die bewijsdrang is weg. Comedian zijn, is een ziekte, hé. Ik was vroeger de dikke roste jongste van drie, die wat apart speelde thuis. Ook in de school vloog ik aan de zijkant, waardoor je een observator wordt. Op een podium vertel je de dingen die je gezien hebt, en opeens zijn alle spots op jou gericht en moet iedereen zwijgen. Heel raar als je daarbij stilstaat. Nu heb ik gewoon minder nood aan die erkenning of bevestiging. Omdat je ouder wordt, maar ook omdat je je beter voelt over jezelf door de dingen te doen die je wil doen. Het gaat niet meer over mezelf. Ik wil iets maken dat entertainend is, artistiek en iets zegt zonder pretentius te zijn. Ik ken mijn plek. Ik ben geen BV, ik ben geen ster. Als comedian loop je door de zaal als het gedaan is, handjes te schudden. Dat zie ik Clouseau nog niet direct doen.” (glimlacht)

Je geeft jong talent ook een podium. Zie je jezelf nog groeien als mentor?

“Het is tof om hier mensen te zien staan als Karim Shatla uit Brugge of nieuwkomer Dagmar Verfaillie uit Roeselare. Maar ik zie mezelf zeker niet als mentor. Er zijn gasten die workshops over comedy geven, en dat zou ik nooit kunnen. Want ik leer zelf nog altijd bij, en misschien leer ik een ander iets aan, waar ik een maand later dan weer helemaal anders over nadenk. Het is belangrijk om je eigen weg te zoeken, vind ik.”

Hoe groot kan je gaan met Wolinski?

“Soms denk ik wel eens na over een Wolinski in Gent of Oostende, maar je mag het ook niet te groots zien, anders begint het weer artificieel aan te voelen. De beste cafébazen staan achter hun eigen toog.”

Misschien een rare vraag, maar ben je gelukkig vandaag?

“Ja, eigenlijk wel. Ik besef dat het leven ook zijn ups en downs heeft, dat je niet elke dag blij of triestig kan zijn. Hoe braka mijn leven vandaag is? Niet.”

Zegt de mens die afgelopen zomer vloekte op Facebook dat zijn fiets gestolen was, om de dag erna toe te geven...

“Dat ik hem met een stuk in mijn kraag elders had gezet.” (lacht) “Ik schreef toen ook dat ‘ze’ mijn fiets hadden gepakt. Je hoort dat vaak: ‘ze’ pakken ons werk af, ‘ze’ kosten te veel geld, maar wie is ‘ze’? Blijkt het gewoon wijzelf te zijn. Dat zijn interessante thema’s om in een show te gebruiken. En het is heel menselijk ook om dat uit te spreken. Comedy is dingen vertellen in de hoop dat mensen het herkennen of troost vinden in het idee dat ze niet de enige zijn. De stand up in stand-up comedy staat niet alleen voor rechtstaan, maar ook voor iets opkomen.”

Waar vind jij troost of herkenning in?

“Ik moet niet getroost zijn. Ik besef dat het leven soms erg braka kan zijn, maar als je genoeg op jezelf kan rekenen, dan kom je er wel. Zorg dat je diegene bent op wie je zelf kan rekenen, niet op een ander.”

Hoe vier je de feestdagen?

“Ik vier kerstavond zoals altijd bij mijn ouders in Wervik. Met mijn broers en hun gezin. Een vaste waarde waar ik altijd naar uitkijk.”

En wat staat er volgend jaar op het programma?

“Misschien gaan we volgende zomer een soort tournee doen met Wolinski, omdat de zomer een kalme periode is. En misschien start ik wel met een podcast. We zien wel. Ik vind altijd wel iets om mijn ding te doen.”

‘Braka’ van *David Galle* speelt de komende periode nog in West-Vlaanderen en daarbuiten. Tickets en info via www.davidgalle.be. Daarop vind je ook de agenda voor de comedyclub Wolinski.

Tekst Bert Vanden Berghe - Foto's Christophe De Muynck